DOBRODRUŽSTVÍM NABITÁ SÉRIE JE ZPĚT!

Únik
PŘED
Houdinim

Copyright © 2019 by Kerri Maniscalco

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jaroslava Novotná Kočová, 2023
Cover © Carrie Schechter, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3364-4 (pdf)

Kerri Maniscalco

Únik před Houdinim

přeložila Jaroslava Kočová

KING COOL

OBSAH

Kapitola první: MĚSÍČNÍ CIRKUS 9
Kapitola druhá: MEZI SNEM A NOČNÍ MŮROU 21
Kapitola třetí: KŘÍŽOVÉ ESO 33
Kapitola čtvrtá: SLOŽITÝ PLETENEC 45
Kapitola pátá: RYTÍŘ MEČŮ 61
Kapitola šestá: ROZŘÍZNUTÝ NA DVĚ PŮLKY 71
Kapitola sedmá: VRAŽDA Z NEJUKRUTNĚJŠÍCH 83
Kapitola osmá: CO TO U VŠECH VŠUDY...? 97
Kapitola devátá: KRÁL POUT 105
Kapitola desátá: SRDCE, NEBO HLAVA 111
Kapitola jedenáctá: PRINC, NEBO CHUĎAS 119
Kapitola dvanáctá: DOHODA S ĎÁBLEM 135
Kapitola třináctá: ESO HOLÍ 149
Kapitola čtrnáctá: HVĚZDA 159
Kapitola patnáctá: NEPATŘIČNÁ SITUACE 169
Kapitola šestnáctá: LA FÉE VERTE 181
Kapitola sedmnáctá: NĚCO V KARTÁCH 190
Kapitola osmnáctá: BLÁZEN 199
Kapitola devatenáctá: PŘERUŠENÉ SPOJENÍ 210

Kapitola dvacátá: znamenitá dedukce 224
Kapitola dvacátá první: černá jako jeho duše 234
Kapitola dvacátá druhá: masky a koláče 245
Kapitola dvacátá třetí: dedukce a lež 251
Kapitola dvacátá čtvrtá: pitva ruky 259
Kapitola dvacátá pátá: ozubená kola a soustrojí 271
Kapitola dvacátá šestá: zvěd v překrásných šatech 284
Kapitola dvacátá sedmá: síť iluzí 292
Kapitola dvacátá osmá: únik z konve na mléko 301
Kapitola dvacátá devátá: děsivý objev 311
Kapitola třicátá: největší trik ze všech 320
Kapitola třicátá první: jak odvést pozornost 330
Kapitola třicátá druhá: srdcová pětka 341
Kapitola třicátá třetí: motiv 350
Kapitola třicátá čtvrtá: velkolepý podezřelý 357
Kapitola třicátá pátá: osmička mečů 366
Kapitola třicátá šestá: půlnoční dostaveníčko 374
Kapitola třicátá sedmá: bez masky 384
Kapitola třicátá osmá: velké finále 393
Kapitola třicátá devátá: velkolepé představení 406
Kapitola čtyřicátá: sbohem 418
doslov 429
historické nepřesnosti a tvůrčí svoboda autorky 435
poděkování 439

Těm, kdo věří v kouzlo snů.
Vše je možné.

„Peklo šklebí chřtan
a všecky ďábly na nás vychrlilo.“

William Shakespeare,
Bouře (I., 2.)

překlad Ladislav Čelakovský

RMS *Etruria*

KAPITOLA PRVNÍ

MĚSÍČNÍ CIRKUS

Na palubě zaoceánského parníku RMS Etruria
Liverpool, Anglie
1. ledna 1889

Novoroční odpoledne na palubě *Etrurie* začalo jako pohádka, což byla první předzvěst noční můry, která se krčila za obzorem a čekala na příležitost zasadit ránu, jako to činí většina ničemných zákeřníků.

Zatímco se náš zaoceánský parník chystal vyplout z přístavu, zmocňovaly se mě nepříjemné pocity, jenže já na ně nehleděla a raději se kochala opojnými vyhlídkami na to, co nás čeká. Byl začátek nového roku, nová kapitola, skvělá příležitost nechat za sebou staré temné příběhy a zahledět se kupředu, k novým světlým zítřkům.

Budoucnost mohla přinést i svatbu… a svatební noc.

Zhluboka jsem se nadechla a stočila pohled k pódiu v rohu jídelního sálu. Těžká sametová opona – inkoustově modrá a tmavá tak, že se jevila až černá – se třpytila drobnými kamínky, od nichž se odráželo světlo. Na stříbrných lanech se vznášeli akrobaté v trikotech pošitých démanty jako překrásní pavouci snovající pavučiny. A já byla chycená.

Kulaté stoly, rozmístěné s promyšleným záměrem do podivných souhvězdí, na sobě měly měsíčně bílé ubrusy poseté nachovými, krémovými a modrými květy. Z mnoha moderních vymožeností byl parník *Etruria* vybavený saunou, takže vzduch

voněl jasmínem, levandulí a byly tu i další půlnoční přídechy, svůdné, a přitom nebezpečné – podobající se ekvilibristům v maskách, poletujícím nad námi. S lehkostí přeskakovali z jedné hrazdy na druhou, beze strachu z pádu přehmatávali. Kéž bych i já byla jednoho dne stejně svobodná.

„Díky těm dlouhým řadám kamínků na kostýmech vypadají jako komety, že? Jednou si také nechám ušít takové šaty." Slečna Prescottová, dcera soudního rady sedící naproti mně u stolu, si zhluboka povzdychla. Karamelovými vlasy a bystrýma hnědýma očima mi připomínala sestřenici Lízu. Okamžitě jsem v ní našla zalíbení. Odložila sklenku se šampaňským a naklonila se blíž, hlas ztišený do spikleneckého šepotu. „Slyšela jste už legendu o Mefistofelovi, slečno Wadsworthová?"

Znovu jsem odtrhla oči od hypnotického dění nad námi a zakroutila hlavou. „To nemohu říci. O něm pojednává dnešní představení?"

„Domnívám se, že je čas na příběh." Kapitán Norwood, hrdý velitel *Etrurie*, si odkašlal a přilákal pozornost osazenstva našeho stolu, včetně Prescottových; strýce Jonathana; mé gardedámy paní Harveyové; a ďábelsky okouzlujícího pana Thomase Cresswella, mladého muže, jenž si získal mé srdce s jistotou karetního hráče, který vykládá jedno eso za druhým.

V doprovodu strýce a Thomase jsem strávila dva úmorné dny na cestě z Bukurešti do Liverpoolu, kde jsme se nalodili na *Etrurii* a vypluli směr New York. Během cesty jsme si dokázali najít tu a tam chvilku na ukradený polibek, a tato tajná dostaveníčka se mi nyní jako nezvaní hosté vkrádala do mysli – mé ruce zabořené do jeho hnědých vlasů, jeho rty zažehávající plameny na mé kůži, naše –

Slečna Prescottová mě pod stolem jemně šťouchla a znovu přilákala mou pozornost k hovoru.

„…pokud ovšem lze pověstem věřit. Démon Mefistofeles, pojmenovaný podle postavy z německé lidové legendy, slouží

ďáblu," pokračoval kapitán Norwood. „Je o něm známo, že krade duše těm, kdo sešli z cesty, ovládá kouzla a triky, čili je velkolepým umělcem. A nyní, pohleďte zde na tyto tarotové karty, které vytvořil pro výklad. Každá z nich zobrazuje jednoho z jeho účinkujících." Zvedl balíček nádherných, ručně malovaných karet. „Ručím vám za to, že vás čeká týden kouzel a mystérií nemajících obdoby," pokračoval. „Každý večer přinese nové poutavé představení, jaké jste ještě nikdy neviděli. O této lodi se budou vyprávět legendy, vzpomeňte si na má slova. Podobná představení se budou brzy pořádat na každém výletním parníku. Je to začátek nové éry cestování."

Povytáhla jsem udiveně obočí nad jeho téměř pietním přednesem. „Chcete říci, že jste najal démona pro naše pobavení a že se dočká všeobecné popularity, kapitáne?"

Thomasovi zaskočil doušek vody a slečna Prescottová mi věnovala šibalský pohled. „Je na lodi kostel nebo kaple?" zeptala se, oči nevinně vykulené. „Co když nás obelstí, abychom mu zaprodali duši, pane?"

Kapitán pokrčil rameny, libuje si v záhadnosti. „Obě budete muset počkat a přesvědčit se na vlastní oči. Nemělo by to již trvat dlouho." Obrátil se opět k dospělým, když tu slečna Prescottová vyskočila ze židle, čímž mě poněkud překvapila a od svého otce si za to vysloužila káravý pohled.

„Jedno dvě slovíčka na vysvětlenou, prosím!?"

Snad to byl ďábel ve mně, leč nemohla jsem si odpustit poznámku: „Nerada bych, aby mě přemohla hysterie a já se vrhla přes palubu. Nejsme však daleko od přístavu, viďte? Takže bych snad doplavala…"

Slečna Prescottová pomalu souhlasně zamrkala. „Baže, kapitáne. Ve skutečnosti už nyní cítím, jako by na mě šly mdloby! Myslíte, že v tom má prsty Mefistofeles?" zeptala se přidušeným pisklavým hlasem. „Působí jeho triky na dálku? Zajímalo by mě, kolik lidí dokáže očarovat najednou."

Pohlédla jsem na ni a sklonila se k ní, jako bych ji prohlížela. „Vskutku vypadáte poněkud bledě, slečno Prescottová. Dlí vaše duše doposud ve vašem těle?“

Thomas si odfrkl, ale naše představení nepřerušil. V temně modrých večerních šatech, půlnočních rukavičkách sahajících po lokty a s třpytivými šperky ve výstřihu jsem si připadala téměř tak oslnivě jako akrobaté nad námi.

Slečna Prescottová si přitiskla dlaně na šíji, oči doširoka otevřené. „Víte, opravdu se cítím divně. Tak nějak lehčeji.“ Zavrávorala a chytila se za srdce. „Neměli bychom poslat pro čichací soli, kapitáne?“

„Nemyslím si, že to bude nutné,“ odvětil a zhluboka si povzdychl, nepochybně lituje, že nás dvě posadil k jednomu stolu. „Ujišťuji vás, že tento Mefistofeles je neškodný. Je to jen člověk předstírající, že je pověstným zlosynem, nic víc.“

„Přísahám, že má duše slábne. Co říkáte? Nevypadám jaksi… průsvitně?“ Oči měla jako talíře, načež klesla do židle a rozhlížela se kolem. „Tak si říkám, je-li na palubě spiritistický fotograf. Slyšela jsem, že nadpřirozené úkazy lze zachytit na film. Nestává se můj oděv necudným, viďte že ne?“

„Ještě ne.“ Skousla jsem si ret, abych se nesmála, ačkoli hlas mě málem zradil, zvlášť kvůli tomu, jak paní Prescottová nad chováním své dcery rudla vzteky. „Mohli bychom vás zkusit zvážit, zdali nezaznamenáme odchylku.“

Strýc ustal v hovoru s Thomasem a nepatrně zakroutil hlavou, ale než stačil cokoli poznamenat, přiběhl k němu stevard a podal mu telegram. Přečetl si ho, zakroutil si světlý knír a opět papír složil. Pak se na mě záhadně podíval.

„Kdybyste mě omluvili.“ Strýc se zvedl. „Musím to vyřídit ihned.“

Slečně Prescottové zajiskřilo v očích. „Váš strýc musí pryč v neodkladné a tajné forenzní záležitosti. Četla jsem v novinách o tom, jak jste se zapojili do vyšetřování vražd Jacka

Rozparovače. A skutečně jste vy a pan Cresswell v Rumunsku zastavili upíra, takže nezavraždil krále a královnu?“

„Já – cože?“ kroutila jsem hlavou. „O mně a o Thomasovi psali v novinách?“

„Je to tak.“ Slečna Prescottová si srkla šampaňského a očima sledovala strýce, který se vzdaloval z místnosti. „Téměř všichni v Londýně si šuškají o vás a panu Cresswellovi.“

Jaksi jsem nestačila sledovat to představení, kterým se stal můj život. „Promiňte. Musím… na vzduch.“

Už jsem se zvedala na nohy, že se vydám za strýcem, když mně na paži poklepala paní Harveyová. „Jsem si jistá, že je vše v pořádku.“ Kývla směrem k pódiu. „Už to začíná.“

Zpoza inkoustově modré opony vyklouzly stužky dýmu, ovoněného tak silně, že se několik lidí v sále rozkašlalo. Kouř mě štípal v nose, ale v porovnání se zběsilým tlukotem mého srdce to byla maličkost. Nevěděla jsem, zda za to může strýčkův chvatný odchod či zprávy o mně a o Thomasovi, díky nimž vešlo ve známost, že se zabývám forenzní vědou, anebo blížící se záhadné představení. Možná že všechny tři věci najednou.

„Dámy! Pánové!“ Jako by odevšad zazněl hluboký mužský hlas a způsobil, že se naši spolucestující na židlích zavrtěli. Natahovala jsem krk, abych se podívala, komu ten přízračný hlas patří. Musel vynajít nějaký důmyslný mechanismus, jímž ho rozezněl po celé místnosti. Jak nesmírně pozoruhodné. „Buďte vítáni na dnešním představení.“

Ozvěna těch několika slov v sále zaduněla. Do nastalého ticha zazněly tiše činely a jejich řinčení zvolna sílilo, až ustalo, když číšníci zvedli stříbrné poklopy z podnosů obtěžkaných královským jídlem. Hovězích plátků přelitých houbovou omáčku či smažených brambor, umně navršených do veliké hromady, jako by si nikdo nevšímal. Nelačnili jsme po jídle, nýbrž po tom uslyšet znovu onen tajuplný hlas.

Podívala jsem se na Thomase a usmála se. Poposedl si, jako by mu na židli někdo nasypal žhavé uhlíky a jemu nezbylo než se vrtět nebo si spálit pozadí.

„Nervózní?“ zašeptala jsem, zatímco se vzducholetci jeden po druhém ladně snášeli na zem.

„Z představení, které může podle programu přivodit srdeční arytmii?“ Zamával černobíle pruhovaným programem v ruce. „Ale vůbec ne. Nemohu se dočkat, až se mi rozskočí srdce. To člověku skvěle okoření jinak fádní nedělní večer, Wadsworthová.“

Než jsem stačila odpovědět, zazněl úder bubnu a z oblaku kouře uprostřed pódia se vynořil muž v masce. Na sobě měl frak, vpředu rozepnutý a odhalující naškrobenou košili, k tomu kalhoty černé jako vesmír. Cylindr mu zdobila jasně červená a stříbrná stuha a vše od nosu nahoru zakrývala naleštěná jemně cizelovaná maska. Jeho rty zářily potěšeným úsměvem, neboť dobře věděl, že na něho upřeně a s pusou dokořán hledí všichni v sále.

Muži vyskočili ze židlí; ženy roztáhly vějíře, což znělo, jako když se ke stropu vznesou stovky ptáků. Pohled na muže, který se zjevil odnikud a uprostřed nastalé bouře ani nehnul brvou, znepokojoval. K uším mi dolehlo šuškání o synu ďáblovu. Nebo o samotném Satanáši, jak se vyjádřil otec slečny Prescottové. Div jsem neprotočila oči. Myslela bych, že soudní rada bude mít víc rozumu. Byl to přece principál.

„Dovolte, abych se představil.“ Maskovaný muž se uklonil, a když se znovu napřímil, v očích mu šibalsky jiskřilo. „Jsem Mefistofeles – váš průvodce říší velkolepých podivností. Každý večer se roztočí kolo štěstěny a rozhodne o tom, kdo vás bude bavit. Avšak po skončení hlavního čísla se můžete s umělci dohodnout a vychutnat si kteréhokoli z nich. Počínaje polykači plamenů přes krotitele lvů, věštce až po vrhače nožů, jak kdo ráčí. Vaše přání je nám rozkazem. Avšak varuji

vás, střezte se půlnočních dohod, neboť vzíti svůj osud do vlastních rukou zde není radno."

Cestující se neklidně ošili, zvažujíce patrně, jakou že dohodu by mohli uzavřít – jak hluboko by mohli klesnout pod příslibem rozkoší, daleko od břehů střežících společenskou morálku.

„Naše triky možná budou působit jako sladké mámení, avšak přísahám, že nejde o pamlsky," zašeptal. „Máte dost odvahy, abyste přežili? Možná že právě vy budete tím, kdo prohraje své srdce a ztratí hlavu při vystoupeních mých půlnočních minstrelů. Rozhodnutí je na vás. A do té doby?"

Mefistofeles plíživě obcházel po jevišti, zvíře v kleci čekající na příležitost udeřit. Srdce mi splašeně bušilo. Měla jsem neodbytný dojem, že my všichni jsme kořist oděná do nejlepších šatů, a že pokud si nedáme pozor, tak nás tohle tajuplné představení pohltí.

„Dnes večer se uskuteční první ze sedmi čísel, které vás ohromí," principál pozvedl ruce a z rukávů mu vyletěly desítky bílých holubic a vznesly se k trámoví. Několik lidí vzrušeně vykřiklo, paní Harveyová a pan Prescott mezi prvními.

„A vyděsí," dodal se slabým zaskřehotáním. Kravata na jeho krku se v mžiku proměnila ve svíjejícího se hada, jenž se mu ovíjel okolo krku. Mefistofeles si sevřel hrdlo a bronzový obličej mu pod zdobenou maskou zfialověl. Když se předklonil a začal se dusit, i mně se zatajil dech.

Téměř jsem se postavila, abych se přesvědčila, zda skutečně přihlížíme neblahému skonu tohoto muže, ale přinutila jsem se dýchat. Myslet. Dát si dohromady fakta jako vědec, jímž nakonec jsem. Je to jen divadlo. Nic víc. Nikdo nemá umřít. Dýchala jsem zrychleně, a nemělo to nic společného s korzetem mých překrásných šatů. Představení bylo naprosto strhující a vzrušující. Ošklivilo se mi bezmála stejně, jako se mi líbilo. Obdivovala jsem je víc, než jsem byla ochotná připustit.

„Dobrý bože," vydechla slečna Prescottová, když muž padl se sípáním na kolena. Oči mu lezly z důlků, až jsem viděla jen bělma. Zadržela jsem dech, neschopná povolit napětí na bedrech. Musela to být iluze. „Pomozte mu někdo!" vykřikla slečna Prescottová. „Umírá!"

„Posaď se, Olivie," ucedila šeptem paní Prescottová, „neděláš ostudu jen sobě, ale i mně a otci."

Než mohl kdokoli principálovi přispěchat na pomoc, strhl hada a nadechl se, jako by se právě vynořil zpod hladiny moře. Sesula jsem se do opěradla a Thomas se uchechtl. Já však přesto nedokázala odtrhnout oči od muže s maskou na pódiu.

Mefistofeles se pomalu postavil na nohy. Malinko se u toho zapotácel, nakonec však zvedl hada nad hlavu – odražené světlo svící mu rozzářilo masku a propůjčilo polovině jeho obličeje barvu krvavých pomerančů. Možná se zlobil – vyzkoušel si nás a shledal nás nedostatečnými. Museli jsme vypadat jako zrůdy v hezkých šatech, sklánějící se nad opulentní večeří, zatímco on bojoval o život, to vše jen pro naše pouhé pobavení.

Roztočil se dokola, první otočka, druhá a svíjející se potvora zmizela. Naklonila jsem se dopředu a zaostřila nevěřícně zrak na jeviště, kde se principál již podruhé klaněl obecenstvu, ruce volné, bez plaza. Zvedl se bouřlivý potlesk.

„Jak to proboha udělal?" zamumlala jsem. Na pódiu nestály nikde žádné bedny ani cokoli jiného, kde by mohl hada skrýt. Upřímně jsem doufala, že se neplazí k našemu stolu; Thomas by zcela jistě omdlel.

„Mohli byste se dokonce…" zvolal, zatímco dělal přemety s cylindrem pevně usazeným na hlavě, aniž by se jej dotýkal, „i zamilovat!"

Mefistofeles poklepal na klobouk, a ten se mu skutálel po paži jako akrobat seskočivší z hrazdy. Coby správný kouzelník jej ukázal publiku ze všech stran, aby se vidělo, že je to

běžný cylindr, a ne nějaká důmyslná rekvizita. Obešel jeviště kolem dokola, načež klobouk vyhodil do vzduchu a znovu jej hbitým pohybem zápěstí chytil. Sledovala jsem ho, ani jsem nemrkla, načež on vstrčil ruku po loket do klobouku a vytáhl z něho tucet inkoustově modrých růží.

Jeho klobouk byl přitom dočista obyčejný. Byla jsem si tím téměř jistá.

„Ještě jednou vás varuji – nevažte se příliš." Mefistofelův hlas se nesl tak zvučně, že se mi až rozléhal v břiše. „Třebaže provádíme věci, které popírají lidskou smrtelnost, smrti nikdo neunikne. Skončí dneškem něčí život? Ztratíte srdce? Či snad," usmál se přes rameno na užaslý dav, „ztratíte hlavu?"

Bodový reflektor ozářil nevkusně pomalovanou panenku harlekýna – která tam ještě před chviličkou nebyla. Principál se na patě otočil a v jediném ladném pohybu vrhl dýku přes jeviště. Ve vzduchu se přetočila ostřím napřed a zabodla se panence do krku s tupým *drrrnk*, po němž publikum zmlklo. Okamžik se nic nedělo. Vše zoufale ustrnulo. Seděli jsme a čekali, téměř ani nedýchali. Tělo panenky bezvládně viselo na prkně, k němuž bylo přibodnuto dýkou. Uplynula chvíle, než Mefistofeles mlaskl.

„Inu. To asi stačit nebude." Zadupal nohama. „Všichni… dělejte to, co já!"

Dup. Dup. Dup.

Cestující uposlechli, zprvu zdráhavě, ale nakonec se celá jídelna otřásala hypnotickým dupáním. Porcelán chřestil, příbory jezdily po stolech, ze skleniček se rozléval merlot na drahé ubrusy, takže naše stoly záhy připomínaly spíše místo činu než hodovní tabule. Rozhodla jsem se na chvíli polevit ve zdrženlivosti, jež patřila k dobrému vychování, a také jsem dupala. Thomas s pobaveným výrazem následoval mého příkladu.

Dup. Dup. Dup.

Dunivé rázy mi rozechvívaly každičkou buňku v těle, až mi i krev v žilách vířila ve stejném rytmu. Bylo to animální a živelné, a přesto tak… vzrušující. Nedokázala jsem uvěřit, že se tolik lordů a dam a urozených pasažérů z první třídy nechalo zlákat k takovému hédonismu a zhýralosti.

Paní Harveyová udeřila pěstmi v rukavičkách do stolu, čímž dodala na důrazu již tak dost důraznému dunění v mých uších. Slečna Prescottová učinila totéž. Vzápětí hlava nabodnuté panenky upadla a odkutálela se po podlaze k naleštěným holínkám principála.

Dup. Dup. Dup. Zdálo se, že se nikomu nechce s tím ďábelským rytmem přestat. Mefistofeles byl dirigentem této bezbožné symfonie, a když dup dup dupání dosáhlo zběsilého vrcholu, mával již rukou zuřivě ve vzduchu.

„Ticho!" vykřikl hlasem, jenž vše přehlušil. Jako by byl vodič loutek tahající za nitky, dupání rázem ustalo. Pár lidí v publiku stálo a tleskalo a několik mužů v hedvábných cylindrech dokonce hlasitě zahvízdalo.

Slečna Prescottová se zvedla ze židle, obličej rozpálený a oči rozzářené, zcela lhostejná k nesouhlasným pohledům svých rodičů. „Bravo!" zvolala, tleskajíc. „Říkám bravo!"

Mefistofeles se zamyšleně zahleděl na useknutou hlavu panenky, jako by v něm vyvolala děsivou vzpomínku, jež ho pronásleduje – cosi zlovolného, před čím nikdy neunikne, i kdyby běžel až na kraj světa. Pomyslela jsem si, že v jeho případě nic není, jak se zdá, jako to ostatně platilo i u jeho kouzel. K mému nezměrnému úžasu hlavu panenky zvedl a vykopl ji do vzduchu, kde se rozprskla v jiskřivý gejzír ohňostroje. Ten se na nás zvolna snášel jako padající hvězdy, pohasnuvší dřív, než stačily dopadnout na černobílé dláždění podlahy. Rozhostilo se ticho.

„Nuže, táži se ještě jednou: co ztratíte, než se tento týden nachýlí? Své srdce? Hlavu? Nebo snad," protáhl líně, obličej

zahalený do stínů, ježto lustry zvolna pohasínaly, „přijdete o život, o samu svou duši, již obětujete tomuto kouzelnickému putovnímu představení."

Vydechla jsem a zvedla ruce v rukavičkách před obličej. Vůbec jsem si na ně neviděla. Srdce mi bušilo stále rychleji a rychleji, zatímco jsem se rozhlížela černotou, ohromená, a současně vyděšená tím, co za stvůru může číhat ve tmě. Zdálo se, že nejsem jediná, koho se zmocnila zvědavost. Tmou se nesl vzrušený šepot. Příslib smrti byl stejně lákavý jako představa, že se zamilujete, ne-li lákavější. Co jsme to za stvůry, bažíce po nebezpečí a tajemnu namísto po šťastném konci.

„A nyní," pokračoval hlasem ve tmě mazlivě laskajícím, „si užijte večer ve znamení kouzel, výstředností a chaosu." Dlaně mi zvlhly a musela jsem se předklonit, lačná dalšího slova, další narážky, dalšího vodítka, dalšího bizarního útržku. A Mefistofeles, jako by vyslyšel mé niterné přání, znovu promluvil. „Vážení cestující, pasažéři lodi *Etruria*… prosím, oddejte se cele, všemi smysly největšímu kouzelnickému představení všech moří," provolával. „Vítejte na velkolepém představení minstrela Mefistofela, jež vešlo ve známost jako… Měsíční cirkus!"

Rozsvítila se světla a jejich oslepující záře mě chvilku bodala do očí: Dělaly se mi před nimi černé mžitky. Vzápětí se paní Harveyová zvedla od stolu, obličej bledý jako stěna. Thomas ji chtěl podepřít, aby neupadla, jenže ona toliko zvedla třesoucí se ruku.

Podívala jsem se, kam směřuje její pohled, a kousla se do jazyka, až jsem ucítila pachuť mědi. Slečna Prescottová – ona mladá žena ještě před chvilkou tak nadšeně aplaudující – ležela nehnutě s obličejem obráceným k zemi, kolem sebe kaluž krve a v sametem pokrytých zádech zabodnutých asi deset nožů.

Němě jsem na ni zírala, čekajíc, zda se snad přece jen nenadechne či nepohne rukou. Zda nepohodí hlavou, nedá se do smíchu nad tím, jak nás všechny doběhla. Jenže to byla jen má iluze, zbožné přání.

Slečna Prescottová byla vpravdě mrtvá.

KAPITOLA DRUHÁ

MEZI SNEM A NOČNÍ MŮROU

Jídelní sál
RMS Etruria
1. ledna 1889

Chvilku se nic nedělo, pominu-li zvonění v mých uších. Thomas mě klidně mohl volat jménem, já se však nedokázala soustředit na nic jiného než na to, jak se přinutit dýchat. Potřebovala jsem uvažovat rozumně a analyticky, jenže emoce mi to jaksi neumožňovaly. Pozorně jsem se zadívala na mrtvou. Sedět vedle osoby, kterou někdo zavraždil, bylo nemyslitelné.

Když jsem se postavila na nohy, celá místnost se roztočila a všechno sálalo spalujícím žárem. Pokusila jsem se sebe samu přesvědčit, že je to jen zlý sen, jenže paní Prescottové se z hrdla vydral srdceryvný výkřik, načež se na nás obrátily stovky očí a já věděla, že se mi to nezdá.

Cestující u ostatních stolů vydechli úžasem, avšak při pohledu na mladou ženu ležící s deseti noži v zádech v tratolišti vlastní krve se jim v očích nezazračilo zděšení a odpor, nýbrž… radost a pobavení. Nevěřícně jsem na ně hleděla, ale pak mi to došlo: Mysleli, že je to další varietní číslo.

Pro většinu lidí v sále představovala „vražda“ slečny Prescottové součást představení – a soudě dle slov muže u vedlejšího stolu šlo o představení nanejvýš působivé. Thomas se mezitím zvedl ze židle a očima přeskakoval ze své vzlykající chůvy na mě, přičemž se nepřestával rozhlížet kolem, zdali někde nečíhá hrozba. Chtěla jsem mu pomoci, přiložit ruku

k dílu a být užitečná, jenže jsem nedokázala zastavit pronikavé zvonění v uších ani rozehnat mlhu, jež mi obestřela myšlenky. Všechno jako by se zpomalilo. Všechno kromě mého srdce. To mi bušilo v hrudi s divokým rachotem. Bilo na poplach, nabádalo k činu, k útěku.

„Olivie!" Paní Prescottová svírala tělo své dcery a na sametové šaty jí kanuly slzy. „Vstaň. *Vstaň*!"

Ubrus i živůtek slečny Prescottové byly od krve, temné stejně jako mé rozvířené emoce. Slečna Prescottová byla mrtvá. Nedokázala jsem to zpracovat ani upokojit své srdce a být k užitku. Jak se to mohlo stát?

Kapitán Norwood se znenadání zvedl z místa a již vykřikoval rozkazy, jimž jsem přes zvonění v uších nerozuměla. Až pohyb okolo stolu mě přiměl odtrhnout oči od nožů a krve; hosté byli odváděni pryč, jakkoli dosud zcela neodeznělo pobavené veselí. Vyjma lidí u několika nejbližších stolů nevypadal nikdo nijak zvlášť poplašeně. Shlížela jsem na tu hrůzu a nechápala, jak to někdo může pokládat za iluzi. Bylo tam tolik krve.

„Wadsworthová?" Thomas mě uchopil za loket, čelo mírně svraštělé. Zadívala jsem se na něho, aniž bych ho opravdu viděla. Vedle mě na zemi ležela mrtvá mladá žena, ještě před chvilkou plná života; svět nedával smysl. „Sice to bude znít hrozně, ale dělejte, jako by to byla rovnice."

Thomas se sklonil a já se mu podívala do očí. Měl v nich stejně napjatý výraz, jaký jsem musela mít i já. Ani pro něho to nebylo snadné. Jestli ovšem on dokázal nasadit chladnou masku, dokáži to i já. Setřásla jsem ze sebe hrůzu, přiskočila k paní Prescottové a jemně vzala její ruce do svých. Chtěla jsem ji tím jednak upokojit, jednak jsem chtěla zabránit narušení místa činu. V moři rozbouřených emocí jsem se chytala jediného stébla: vrah je doposud na palubě a my potřebujeme co nejdříve zajistit stopy. V žádném případě, alespoň prozatím nesmíme hýbat s tělem, jakkoli nelítostně to může znít.

„Pojďte," vybídla jsem ji co nejlaskavěji.

„Olivie!" kvílela paní Prescottová. „Posaď se!"

„Podívej se na mě, Ruth. *Jenom* na mě," přerušil nářek své ženy pan Prescott. Pronesl to zostra a uťal tak její hysterii. Narovnala se, ačkoli rty se jí třásly. „Běž do našeho pokoje a pověz Farleymu, ať ti připraví teplou brandy. Pošlu za tebou doktora Ardena."

Zvedla jsem se, že ji doprovodím, když tu mi na rameni spočinula teplá dlaň. Thomas konejšivě stiskl, zlatohnědé vážné oči upřené zkoumavě na mě. „Paní Prescottovou a paní Harveyovou doprovodím do pokojů já a přivedu strýčka."

Neptal se, zda zvládnu zůstat o samotě s mrtvou; věřil, že ano. Chvilku jsem se na něho dívala; jeho důvěra zapůsobila jako balzám na mé nervy a zahnala můj strach. Přikývla jsem, zhluboka se nadechla a obrátila se čelem ke stolu. Kapitán Norwood zíral němě na kartu přišpendlenou nožem k zádům slečny Prescottové. Já si jí předtím nevšimla. Krev mi ztuhla v žilách. Ať už ten nůž vrhl kdokoli, musel na něj kartu nejprve nabodnout. Možné varování, vodítko.

„Potřebuji, aby všechno tady na tom místě zůstalo tak, jak je, kapitáne," pronesla jsem v souladu s několikaměsíčním forenzním výcvikem, zatímco Thomas odváděl pryč obě dámy. Strýček by byl hrdý; sebrala jsem se a odložila své emoce jako anatomické vzorky k pozdějšímu rozpitvání. „Také bude zapotřebí, abyste vyslechl každého, kdo byl v této místnosti."

„Bylo zhasnuto, slečno Wadsworthová." Norwood ztěžka polkl a pohledem znovu sklouzl k nožům v zádech slečny Prescottové a k nabodnuté kartě. „Pochybuji, že někdo z nich něco viděl."

Měla jsem sto chutí ho za tu věcnou poznámku praštit po hlavě. Světla zhasla jen na chvilku – někdo si mohl všimnout něčeho podezřelého ještě předtím.

„To víte, že ano, pane," pronesla jsem co nejkomisněji. Kapitán zaťal zuby. Jedna věc je nechat si rozkazovat od muže, dočista jiná od sedmnáctileté dívky. V zájmu zavražděné ženy před námi jsem spolkla podráždění. „Strýček je odborník na ohledání místa činu," dodala jsem, jelikož jsem vycítila, že kapitán jaksi ztrácí soudnost. „Řekl by vám totéž."

Přejel si rukou po obličeji. Smrt hned při prvním představení Měsíčního cirkusu příliš nezapadala do jeho plánů. „Dobrá tedy. Pošlu za každým někoho z posádky."

Na znamení kapitána se do jídelny nahrnuli stevardi jako dobře ustrojená armáda a s co možná největším klidem vyprovázeli cestující první třídy. Několik hostů se po nás nervózně ohlédlo, ale většina vzrušeně diskutovala o úžasné věrohodnosti představení. O tom, jak opravdově působila krev. A jak to ten varietní umělec u všech všudy udělal, že ty nože vypadaly jako pravé? Kapitán Norwood neřekl nic, čím by jejich teorie potvrdil či vyvrátil. Stál tam, tvářil se zasmušile a přál cestujícím hezký večer.

Když se sál vyprázdnil, zmocnil se mě najednou nepříjemný pocit. Ohlédla jsem se a uviděla Mefistofela. Shlížel z pódia, výraz obličeje pod maskou zhola nečitelný. Na rozdíl od ostatních se však nedíval na zavražděnou dívku. Díval se na mě. Jeho pohled byl naléhavý, téměř hmatatelný, a mě napadlo, co asi viděl nebo co může vědět. Vykročila jsem směrem k němu, rozhodnutá se ho na to i na další věci zeptat, jenže vplul do tmy a zmizel.

Místnost, kterou nám nabídli jako pitevnu, připomínala temnou sluj.

Nacházeli jsme se hluboko v podpalubí *Etrurie*, navíc v blízkosti kotle, takže tam panovala nepříjemně vysoká teplota a světla až příliš často poblikávala, jako by se sama loď obávala, co zlého se přihodí. Díkybohu měli na palubě

chladničku – v téhle místnosti jsme tělo moc dlouho skladovat nemohli, protože by se přes noc nafouklo a dali by se do něj červi.

Navzdory horku mi naskočila husí kůže. Sice jsem se snažila na to nemyslet, přesto jsem nemohla zahnat vzpomínky na jinou zlověstnou laboratoř. Na tu, jejíž vrčení a rachocení se mi občas po večerech stále vkrádalo do snů. Noční můry mě sice už nepronásledovaly tak často jako v minulých týdnech, ale čas od času mě dostihly, trýznivé připomínky toho, o co všechno jsem onoho děsivého podzimu přišla.

Nehledíc na syčení páry unikající z naprasklé trubky jsem zaměřila pozornost na strýčka Jonathana, který si vyhrnul rukávy u košile a počal si drhnout ruce karbolovým mýdlem. Když skončil, obešla jsem pitevní stůl a nasypala piliny na podlahu, kdyby na ni náhodou ukápla krev či jiné tělní tekutiny. Rituály představovaly nedílnou součást naší práce. Díky nim jsme neztráceli odvahu a jasnou mysl, tedy podle strýčka.

„Než vyjmeme nože, rád bych měl sepsané všechny podrobnosti." Strýček hovořil tónem chladným jako ocelové skalpely vyskládané na podnose. „Výška, váha a tak dále. Audrey Rose, budu potřebovat –"

Podala jsem mu zástěru a uvázala si okolo pasu svou. Dosud jsem se nevysvlékla z večerních šatů, jejichž jemné hedvábí nepatřičně kontrastovalo s hrubým plátnem a připomínalo mi, jak nepředvídatelný může život být. Pochybovala jsem, že se slečna Prescottová ráno probudila v obavách, že večer skončí vleže na břiše na našem pitevním stole, v zádech řadu nožů táhnoucí se od krku až ke kostrči.

Thomas si vzal notes a odhodlaně na mě kývl. Byli jsme sehraní, kovaní ve svých strašidelných rolích, v nichž jsme vystupovali již ve více než jedné zemi. Zdálo se, že nesejde na tom, kam se vydáme, smrt táhne za námi a my jako hamižní lakomci hromadíme důkazy a svým způsobem ze smrti

těžíme. Já s přispěním vědeckých poznatků a Thomas coby zapisovatel a ilustrátor – tandem každým coulem.

Zalovila jsem ve strýcově kožené lékařské brašně a vytáhla pásmo. Natáhla jsem je mrtvé od hlavy k patě, jak mě to strýc učil. Důvěrně známý úkon mi pročistil hlavu. Teď nebyla vhodná chvíle na přemítání o tom, co všechno chtěla slečna Prescottová v životě udělat. Teď byla chvíle na to ohledat její tělo a najít stopy. Nevěřím na odplatu, přesto by bylo těžké nechtít pro ni spravedlnost.

„Mrtvá se jmenovala Olivie Prescottová. Vysoká přibližně sto pětašedesát centimetrů, stáří osmnáct let," odmlčela jsem se, než to Thomas zapíše. Zvedl ke mně oči na znamení toho, že můžu pokračovat. „Její váhu odhaduji přibližně na padesát čtyři kilogramy."

„Dobře." Strýček vyskládal skalpely, pilky na kosti a nůžky, které budu potřebovat k následujícímu ohledání útrob. „Příčina smrti."

Odtrhla jsem oči od mrtvoly. „Račte prominout, pane, ale ze zad jí trčí téměř tucet nožů. Není snad příčina smrti zjevná? Jsem si jistá, že jeden nebo i víc jich zajelo do srdce či do plic, popřípadě přerušilo míchu."

Zabodl do mě své pronikavé zelené oči a já se div nezachvěla. Očividně jsem zapomněla na nějakou důležitou zásadu. „Jako soudní lékaři si nemůžeme odříznout další možnosti. Co jsem tě učil o tom, zda věřit či nevěřit pouze tomu, co vidíš?"

Pokud se jeho výtek týkalo, nebyly z nejhorších, přesto mi při pohledu těch jeho očí stoupalo horko do tváří. „Máte pravdu… ano… domnívám se, že je možné, že nože mohly být otrávené. Nebo slečnu Prescottovou zabilo něco jiného a nože měly jen odvést pozornost. Zemřela velmi rychle a tiše."

„Velmi dobře." Strýc přikývl. „Je nanejvýš důležité, abychom si při pitvě zachovali odstup od emocí a zdrželi se různých teorií, protože tím riskujeme, že ovlivní naše závěry.

Popřípadě bychom se mohli natolik rozrušit, že bychom si přivodili záchvat jako tvá teta Amélie."

Strýček zavřel oči a já získala neodbytný dojem, že o ní nechtěl mluvit.

„Teta Amélie?" povytáhla jsem obočí. „Copak ji rozrušilo? Je otec v pořádku?"

V odpověď na mou otázku zavládlo mlčení. Zdálo se, že strýc nenachází slova. Svírala jsem pásmo, poněvadž mi došlo, že trvá-li mu tak dlouho zformulovat odpověď, nemůže to věstit nic dobrého. Konečně vrhl po Thomasovi sklíčený pohled – jako by si nebyl jistý, zda stojí o to, aby jeho další chráněnec slyšel, co teď bude muset říci – a povzdychl si.

„Vypadá to, že Líza zmizela."

„Zmizela? To nemůže být pravda." Předešlé zvonění v uších se vrátilo. Vrávoravě jsem odstoupila od mrtvé, abych na ni nepadla v mdlobách. „Vždyť jsem od ní minulý týden dostala dopis." Zavřela jsem pusu a snažila se rozpomenout, jaké datum má sestřenice v dopise uvedla. Nevybavila jsem si. Tak či onak v něm nebylo nic neobvyklého. Líza psala, že je šťastná, protože se tajně seznámila s jakýmsi mladým mužem. Nevinné koketování přece nemohlo ničemu škodit. „Teta Amélie jistě přeháněla. Líza bude nejspíš někde s…"

Neviděla jsem Thomase vstávat, ale z druhého konce místnosti zachytil můj pohled. Pokud Líza utekla s tím mladým mužem, o němž mi psala, zasadí to rodině zničující ránu a její pověst utrpí. Není divu, že se strýc před Thomasem zdráhal.

Strýc si promnul spánky. „Bohužel jsem se to dozvěděl od tvého otce. Amélie je tak bez sebe zármutkem, že již přes týden nevychází z pokoje. Líza odešla jednoho odpoledne ven a už se nevrátila. Tvůj otec má strach, že je možná mrtvá."

„Mrtvá? Přece nemůže –" Žaludek se mi sevřel a rozhoupal. Buď za to mohl oceán, nebo zprávy z domova, v každém případě se mi udělalo nevolno. Bez dalšího slova jsem vyběhla

z místnosti, abych se nemusela dívat, jak je strýček zklamaný tím, že ve mně vzkypěly emoce a cele mě pohltily.

Zavinula jsem se do pláště a z vymrzlého ochozu sledovala, jak se slunce noří za obzor, halí svět do tmy a mořským vlnám propůjčuje barvu sražené krve. Vytrvalé burácení vln o trup lodi znělo jako volání sirény, vábící své oběti a slibující, že všechno dobře skončí, když uvěří a vstoupí za ní do podmořské říše.

„Do čeho ses to zapletla tentokrát, sestřenko?" povzdychla jsem si a obláček mého horkého dechu se smísil s ledovou mořskou mlhou. Do boku lodi narazily vlny, jako by mínily něco dodat, skličující a znepokojivé a snad i trochu naléhavé, jako by nás chtěly dostrkat zpátky do Anglie. Tam, kde bych měla šanci – byť jen mizivou – najít Lízu.

Jak rychle se sny změní v noční můry.

Odmítala jsem si připustit, že uprostřed širošírého oceánu jsem bezmocná, že nemohu pomoci těm, které mám tak ráda, jakkoli to bylo nemožné. Nedokázala jsem uvěřit, že mě otec nechal odplout z Anglie, a neřekl mi, že se sestřenka pohřešuje. Myslela jsem si, že když mi dovolil odcestovat do Rumunska a studovat tam soudní lékařství, je jeho ochranitelství otázkou minulosti, jenže to jsem se očividně mýlila. Měla jsem pocit, že jsem selhala, pokud šlo o slečnu Prescottovou, třebas to nebyla má chyba. A teď ještě Líza…

„Podruhé už nezklamu," přísahala jsem si nahlas. Existovala pouze jediná mez, kterou nikdy nepřekročím – vražda. Připravit druhého člověka o život – to by mě postavilo na roveň zločincům, jimž jsem doufala překřížit cestu. V duchu mi zazněl hlas, který krutě šeptal, že je ve skutečnosti nikdy *nezastavím*. Pouze z úlomků kostí a kapek krve sestavuji vodítka a snažím se je poskládat dřív, než k nekonečnému zástupu přibudou další těla.

K tomu, aby člověk vraha opravdu zastavil, by se totiž musel vrahem stát.

Zadívala jsem se na záchranné čluny zavěšené nad ochozem a přemýšlela, jestli mám dost síly, abych jeden spustila na vodu a dopádlovala zpátky do Anglie. Zatnula jsem zuby a nastavila tvář moři. V nose mě zaštípala sůl a mořská mlha, jejíž drobné kapičky rozptýlené v ledovém vzduchu mi ulpívaly na tváři. Probrala jsem se z nesmyslných představ.

Za mnou se rozletěly dveře a v nich stanula vysoká postava vroubená září světla – jeho důrazné mlčení podtrhoval lomoz nádobí sklízeného ze stolů v jídelně. Stál tam, příliš zahalený do stínu, takže jsem mu neviděla do obličeje, ale vzhledem k tomu, že se mi bezděčně rozbušilo srdce, to byl Thomas.

Jak se blížil k zábradlí, u něhož jsem stála, všimla jsem si, že mu z kapsy kabátu vykukuje telegram. Napadlo mě, jestli je od otce a jestli ho poslal každému na lodi kromě mě. Jestli někdo něco udělal Líze, pak toho člověka zabiju. Pomalu.

Div jsem se nerozesmála; vždyť se mnou to pomyšlení ani nehnulo.

„Takhle na první pohled, má drahá Wadsworthová," pronesl Thomas škádlivým tónem, což byla jeho typická snaha o to rozehnat mé chmury, „bych skoro myslel, že se chystáte k vlastnímu eskapistickému kousku. Mám vám snad při něm být nápomocen?" Sklouzl pohledem po svém úboru a malinko se zamračil. „Leč svůj flitry pošitý frak jsem nechal v Londýně a tenhle je poněkud fádní. Nemá ten správný ‚cirkusový' švih."

„Ve skutečnosti jsem uvažovala o vraždě."

„Doufám, že ne o mé." Naklonil se přes zábradlí a úkosem se na mě podíval. „Přesto mi tenhle oblek sluší. Soudím, že pokud bych snad měl zemřít, mohlo by to být stylové. Dejte proto pozor, aby mi obličej zůstal vcelku. Chtěl bych, abyste na mém pohřbu omdlévala a truchlila."

Div jsem nezaúpěla. „Jak nevkusné! S přihlédnutím k nedávným událostem.“ Vzdychl a já ho šťouchla loktem. „Vybrala jsem si vás i přes všechny vaše nedostatky, Cresswelle.“

„To ten můj humor, že?“ Thomas se na mě obrátil a opatrně se pousmál. „Nemůžete bez něj vydržet. Upřímně řečeno, divím se, že jste strýčkovi nepověděla o nároku, který si na mě činíte. To je dle mého zpráva, o niž byste se ráda podělila.“

Hleděl na mě tázavě, já se však rychle zadívala zpátky na moře, předstírajíc, že jsem to nepostřehla. Hvězdy zářily jasně a nepokrytě a pableskovaly na zvlněné hladině. Připomnělo mi to obraz, který mi asi před týdnem Thomas namaloval: orchidej, jejíž okvětní plátky nesly celý vesmír. Žasla jsem, že země dál putuje po oběžné dráze bez ohledu na to, jaká zkáza se na ni snese. Napadlo mě, jak se asi cítí paní Prescottová, jestli se po sklence brandy nepřenesla na pomezí snů a nočních můr.

Snad bych se k ní měla připojit.

Vytušila jsem, že si mě Thomas prohlíží, leč neměla jsem již potřebu maskovat svůj výraz, jako jsem to dělávala dříve. Otevřel ústa, zase je zavřel. Přemítala jsem, co asi chtěl říci. Nejspíš ho již znavilo bavit se stále o tomtéž. O našem zasnoubení jsem zatím nechtěla nikomu říkat, ne dokud o něm nepovím otci. Thomas to vnímal jako váhavost, což bylo naprosto směšné. Jednoduše jsme ještě neměli dost času, abychom si mohli dovolit navštívit otce a zpravit ho o našich úmyslech – jakkoli bych chtěla –, protože jsme zkrátka hned spěchali na loď. Celou svou bytostí jsem s Thomasem toužila zůstat už navždy. A domnívala jsem se, že to ví – po všem, co jsme spolu prožili za poslední měsíc.

Po chvilce mi ovinul paži kolem ramen a přitáhl si mě blíž. Mohl si tu nepatřičnost dovolit, neboť na vymrzlé palubě kromě nás nikdo nebyl. Podvolila jsem se jeho objetí a nechala na sebe působit konejšivé teplo jeho těla a vůni kolínské.

„Nemohu vám zaručit, že vše dobře dopadne, drahá Audrey Rose."

Hlasitě jsem vydechla. „Tohle je přesně ta chvíle, kdy je zcela v pořádku zalhat, Thomasi. Jsem si dobře vědoma nynějších hrůzných okolností, přesto bych ráda předstírala, že neexistují. Alespoň pro tuto chvíli."

„Dobrá," přitakal a nechal si své úvahy pro sebe. „Chci jen říci, že budu stát při vás, ať se nám do cesty postaví cokoli. Vy z toho nepochybně vyjdete jako hrdinka, já zatím vedle vás budu dobře vypadat. A to je to, co se ve skutečnosti počítá."

„Vážně?"

Odtáhl se a zatvářil se naoko dotčeně. „Přece není možné, aby *všechna* sláva připadla vám. Dobře vypadat a ještě hrdinka? Tohle je přesně ta chvíle, kdy je zcela v pořádku zalhat, Wadsworthová."

„To nemáte kouska –" Přitiskl své rty na mé a já zapomněla na všechny starosti, přesně jak to zamýšlel. Polibek byl zprvu zdráhavý a sladký, pouhé rozptýlení a příslib, avšak záhy se prohloubil a získal na výmluvnosti. Chytila jsem ho kolem krku, přitáhla si jej blíž a ztratila se v přívalech vln i našeho polibku. I uprostřed nejmrazivější noci ve mně dovedl zažehnout oheň. Bála jsem se, aby mě jednoho dne ten žár dočista nespálil.

Snad až příliš brzy se odtáhl. Přesně v takových chvílích jsem mu dávala za pravdu – měli jsme ozřejmit své úmysly a hned se vzít. To bych ho pak mohla líbat, kdykoli by se mi zachtělo.

„Mám říct jednu věc, která se nemá říkat?" zeptal se vážným tónem.

Zhluboka jsem se nadechla. Přiznal-li on, že se zdráhá něco říci, znamenalo to, že to zcela jistě *nechci* slyšet. „Slíbili jsme si, že si nebudeme lhát."

„Tak dobře. Zde jsou fakta." Znovu se na mě pozorně zadíval, odměřeně, ale vlídně. „Tady odsud pro Lízu nemůžeme

nic udělat. Můžeme si to zařídit tak, abychom se ihned po příjezdu do Ameriky vydali zpátky do Londýna, ale v tuto chvíli je naším nejpalčivějším problémem vrah na palubě této lodi. Mohlo jít o ojedinělou nehodu, ale to si nemyslím."

Na pažích mi naskočila husí kůže. Thomas se ve svých dedukcích zřídkakdy mýlil. Byl-li přesvědčený, že budou následovat další vraždy, zůstávalo jen otázkou času, kdy najdeme těla.

„Co tedy navrhujete, abychom udělali?" zeptala jsem se a přejela si dlaněmi po rukávech.

„Jsem rád, že se ptáte. Nějakou dobu už o tom přemýšlím."

„A?"

„Přikláním se k tomu skrývat se po zbytek týdne ve vaší kajutě." Koutky úst mu zacukaly úsměvem, zatímco já povytáhla obočí. „A pít, líbat se a smilnit, dokud nedoplujeme do New Yorku." Zasněně vzdychl. „Musíte připustit, že bychom tak před vrahem byli v bezpečí. Štěstím bez sebe. A obě zmiňované možnosti jsou mnohem lepší než se hrbit nad mrtvolami."

Obrátila jsem oči v sloup. „Nebo bychom mohli dokončit pitvu a uvidíme, co zjistíme."

„To sice není taková zábava, ale zase o dost větší hrdinství, jako vždy, Wadsworthová. Váš strýc chce nicméně v pitvě na žádost kapitána pokračovat zase zítra ráno. „Já byl pověřen tím doprovodit vás na lůžko, což je věru nelehký úkol. Osobně ho však beru velice vážně, to vás ubezpečuji."

Zakroutila jsem hlavou. Thomas mě vytáhl z nejhlubší propasti obav a probral mě k rozumu… a při tom se mu ještě povedlo ukrást mi polibek. Jak jsme tak do sebe zavěšení kráčeli po ochozu, musela jsem uznat, že ta jeho metoda má něco do sebe.

KAPITOLA TŘETÍ

KŘÍŽOVÉ ESO

Kajuta Audrey Rose
RMS Etruria
1. ledna 1889

Služka mi beze slova vyčesala vlasy a pomohla mi do bílé noční košile s krajkovými lemy na rukávech – ostatně většina cestujících žila v přesvědčení, že vražda slečny Prescottové byla jen důmyslný bod programu, zatímco téměř všichni členové posádky jako by zadržovali dech a spolu s tím drželi i jazyk za zuby ze strachu, aby nerozpoutali další noční můru.

Po jejím odchodu jsem si vyčerpaně povzdychla a rozhlédla se okolo sebe. Má kajuta byla příjemně zařízená mramorovým nočním stolkem, vyřezávanou toaletou, nevelkým stolem se židlemi a šatní skříní, která by uspokojila i krále Ludvíka se všemi jeho zlatými cetkami. Přesto průmyslově ocelové šrouby a rám malého okna jasně dokládaly, kde se ve skutečnosti nacházím. Navzdory načančanému interiéru pronikal dovnitř chlad.

Naše přepychová zaoceánská loď nebyla nic než plovoucí vězení.

Natáhla jsem si tlusté ponožky a lehla si na postel s vědomím, že spánek je to poslední, v co mohu ve víru neutichajících myšlenek doufat. Vzala jsem do ruky křížové eso, jež jsem našla připíchnuté na těle slečny Prescottové, a zkoumavě se na ně zadívala. Jakou spojitost mělo s vraždou? Převracela jsem těch pár vodítek, z nichž to nejvýraznější odkazovalo na kouzelníky a jejich triky.

Umně provedené iluze – o nich jsem zatím moc nepřemýšlela, třebas jsem v Londýně vídala pouliční kejklíře obracet karty mezi klouby prstů. Museli to nacvičovat dlouhé hodiny, aby pohyb působil plynule a aby nezkušené oko přehlédlo klamný manévr. A v tom se příliš nelišili od úkladného vraha.

Místo činu je svým způsobem plné iluzionistických triků. Vrazi chystají vlastní kulisy a falešné stopy, aby s jejich pomocí zastřeli své pravé úmysly a totožnost. Mefistofeles ovládá bravurně umění odvádění pozornosti, jež vychází ze skutečnosti, nikoli z iluze. Přiměl člověka podívat se jedním směrem, zatímco se měl dívat přesně opačným. Kdyby v okamžiku smrti slečny Prescottové nestál na pódiu, byl by nejpravděpodobnějším viníkem.

Posadila jsem se. Srdce mi bušilo. Konečně jsem pochopila, proč se v mysli tolik zaobírám mladým eskamotérem. Chtěla jsem se naučit právě jeho umění – využít právě tuhle část svého mozku a vcítit se do myšlení deviantů. To by bylo to pravé, a nanejvýš užitečné. Tu se mi cosi vkradlo na mysl, mlhavá představa, nejasná myšlenka, takřka nepostižitelná. Kdyby se mi podařilo svést na falešnou stopu Thomase Cresswella, kdybych ho přiměla uvěřit nemožnému – že mé city ochladly –, pak bych s jistotou věděla, že jsem tento druh umění ovládla mistrně…

Plán jsem opustila, opřela se do polštáře a převracela křížové eso v ruce, snažíc se rozklíčovat jeho význam. Uprostřed bylo probodnuté a potřísněné zaschlou krví, ale na zadní straně mělo nanejvýš zajímavý vzor. Havrana – tmavého jako tuš – s křídly rozepjatými na pozadí stříbřitého měsíce. Okraje karty byly lemované složitě propletenými trnitými šlahouny, načrtnutými silnými černými tahy. Nahoře i dole uprostřed se vyjímala podivná dvojitá osmička, umístěná naležato a propletená jedna do druhé.

Schválně jsem se nedotýkala místa, kde kartou projel nůž, jako bych stále popírala, že slečna Prescottová byla zavražděna přímo vedle mě, aniž jsem si čehokoli všimla. Kéž jen strýc ne–

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře spojující mou kajutu s kajutou mé gardedámy, což mě vytrhlo z přemýšlení. Vstala jsem, odložila kartu na noční stolek a vklouzla do županu s výšivkami orchidejí. Naskočila mi husí kůže, ne však z překvapení. Chladivé moaré hedvábí splývalo jako voda a studilo tam, kam nedosahovaly rukávy noční košile.

„Dále."

„To jsem jen já, drahoušku." Paní Harveyová otevřela dveře, podnos s malým čajovým servisem zapřený o kyprý bok. „Napadlo mě, že by vám přišlo vhod něco teplého. A nesu i své cestovní tonikum pro případ, že byste chtěla něco ještě *teplejšího*."

Usmála jsem se při vzpomínce na vtipně pojmenovanou kořalku, kterou usrkávala minulý měsíc na cestě do Rumunska. Lahvička zdobená rytinami balancovala na podnose. Až ke mně zavanula ostrá vůně alkoholu, pročež jsem si pomyslela, že by mě vskutku rychle zahřál. A patrně by mi při tom i vypálil díru do břicha.

„Čaj mi bude prozatím stačit, děkuji vám." Vykročila jsem směrem k ní, ale zarazila mě důrazným zakroucením hlavou. Nalila čaj, uložila mě zpátky do postele a do rukou mi vložila hrnek, z něhož se kouřilo. Ve vzduchu zavoněl bergamot s růží a rázem mě uvolnily. „Děkuji vám."

„Ale no tak, dítě." Posadila se vedle mě a velkoryse si zavdala svého tonika. „Nemusíte mi děkovat. Sama jsem potřebovala společnost. Cestovní tonikum pak lépe klouže do krku." Pohledem zavadila o kartu na nočním stolku. „Hojnost."

„Co prosím?" zeptala jsem se a hlavou mi prolétlo, zdali si svého tonika již hojně nepřihnula.

„Můj manžel v mládí koketoval s hádáním z karet – předpovídal budoucnost. Tak jsme se poznali." Po tváři se jí mihl

tesklivý výraz. „Byl v tom strašně špatný. Bůh ochraňuj jeho duši. Ovšem v jiných směrech byl velice nadaný."

„Jak to snášíte?" zeptala jsem se a rychle převedla řeč jinam, aby mi nezačala líčit, na jaké že nadání svého manžela tak zasněně vzpomíná. „Je to ale dneska den."

„Vůbec nechápu, jak můžete vy a Thomas dělat to, co děláte, a nepřijít při tom o rozum," poznamenala znenadání a vrátila se do přítomnosti, „ale jsem na vás oba hrdá. Jste znamenitý pár, víte. V tom vašem učení, ale i jinak. Už se Thomas vyjádřil?"

Zabořila jsem nos do šálku a doufala, že pára skryje ruměnec. „Ano… ehm… totiž… domnívám se, že si chce promluvit s mým otcem."

„Je nekonvenční. Pánbůh mu pomáhej, má se ještě co učit, zvlášť když přijde na dobré způsoby, ale srdce má dobré." Paní Harveyová se znovu napila a přitom si mě měřila přes brýle. „Učiníte ho velmi šťastným, Audrey Rose. Nejdůležitější však je, a jsem o tom přesvědčená, že i on učiní nesmírně šťastnou *vás*." Osušila slzu v koutku oka. „Sice se to nesluší… ale… tady máte."

Bez dalšího slova mi podala přehnutý lísteček se vzkazem. Stálo na něm mé jméno a nebyl v obálce. Chvatně jsem vzhlédla. „Co je to?"

Paní Harveyová pokrčila rameny, vzala lahvinku a sbírala se ke dveřím. „Nemám sebemenší tušení, o čem mluvíte, drahoušku. Jsem jen stará ženská, která vám přišla popřát hezký večer. Spím jako dudek, takže kdybyste mě snad potřebovala, budete muset zakřičet. Zcela jistě však neuslyším, pokud se u vás zavřou či otevřou dveře."

S mrknutím za sebou zavřela a nechala mě stát s pusou dokořán. Očividně nebyla k Thomasovu dvoření minulý měsíc zdaleka tak hluchá a slepá, jak se tvářila. Raději jsem příliš nedumala nad tím, jak ji přesvědčil k účasti na tomto novém

spiknutí, a rozevřela jsem lístek. Úhledným rukopisem na něm stál krátký vzkaz. Přemýšlela jsem, kdo ho asi napsal, dokud jsem jej nepřečetla.

Návrh obsažený v těch pár řádcích mi rozbouřil krevní řečiště. Nebylo to poprvé, co mě Thomas vyzval, abychom se sešli v tak nepřístojnou hodinu. Bez gardedámy. Tentokrát jsme však nebyli v takřka liduprázdné internátní škole v Rumunsku, daleko a pryč od zvědavých pohledů. Pokud by nás přistihli zde, uprostřed vší té smetánky – skončila bych jako coura a má pověst by vzala za své. Jenže Thomas možná vydedukoval novou teorii nebo objevil nové vodítko, které mohlo pomoci odhalit vraha slečny Prescottové. Má zpropadená zvědavost mě vháněla do víru možných odpovědí.

Znovu jsem se zadívala na vzkaz. Zahryzla jsem se do rtu, překvapená, že Thomas poslal takovou důvěrnou zprávu po služebné. Mohla jsem předstírat, že jsem lístek nikdy nedostala. Dělat slušnou a ctnostnou, jak se ode mě očekávalo. Jenže to slibovalo ubíjející nudu. Vybavila jsem si Thomasovy rty na svých, představila si jeho ruce zabořené do mých tmavých vlasů, náš přerývavý dech, zatímco mi dlaněmi bloudil po těle, zkoumal a dráždil.

Toužila jsem po dotyku jeho rukou, ať už to je přípustné, nebo není.

Střelila jsem očima po malých hodinách tikajících na nočním stolku. Byla již téměř půlnoc. Sklouzla jsem pohledem na hedvábný župan a krajkami lemovanou noční košili. Rukávy županu mi splývaly přes prsty. Nezbýval čas na to se řádně obléci a ještě doběhnout na příď, aby mě nikdo neviděl. Přesto kdybych v tomto stavu potkala někoho, kdo se vydal na pozdní procházku, mohlo by mu to přivodit záchvat mrtvice. To zavánělo přesně plánem, který mohla zplodit Thomasova zvrácená mysl.

„Bídák," usmála jsem se, přehodila přes sebe zimní plášť, z lékařské brašny vytáhla pro jistotu skalpel a se zoufalou nadějí se vyplížila ze dveří.

* * *

Za denního světla vzbuzovala *Etruria* – se svými mocnými stěžni a obřími komíny – dojem velkolepého cestování a luxusu. Prkenné podlahy byly naleštěné a nalakované a za svitu slunce se leskly jako démanty; zastřešená vycházková paluba navazovala na perletí vykládané chodby v první třídě.

V noci lesk a sláva potemněly a táž místa působila náhle strašidelně a nebezpečně. Střecha nad promenádou připomínala spíše rozevřený chřtán, jenž co nevidět pozře cestující; tytéž nablýskané podlahy nyní vypadaly jako slinami pokrytý jazyk. Záchranné čluny zavěšené nad palubou představovaly ve skutečnosti dokonalé skrýše, ne legrační miniatury. Ohromné plachty pleskaly ve větru jako křídla nějaké obří mořské příšery, která číhá na čerstvé maso. Komíny vyfukovaly kouř, zábradlí halila přikrčená mlha. A z ní mohlo vyskočit cokoli. Nebo spíš *kdokoli*.

„Hloupost," napomenula jsem se šeptem a přitáhla si kožešinou lemovaný límec k bradě, neboť mě mráz sevřel do svých spárů. Kdyby nedošlo k vraždě slečny Prescottové, připisovala bych proměnu lodi v obří obludu na vrub své příliš bujné představivosti. Jenže ve stínech skutečně *mohlo* něco číhat a brousit si zuby tentokrát na mě. Dospěla jsem k závěru, že se mi cestování lodí ani za mák nezamlouvá.

Thomas také mohl pro naše tajné dostaveníčko vybrat nějaké příjemnější místo. Ideálně uvnitř, někde u krbu, na hony vzdálené prázdným chodbám a burácejícím vlnám. S jektajícími zuby jsem spěchala po promenádě, očima hledajíc cokoli, co by se vymykalo obvyklému stavu věcí, byť těžko říci, jaký vlastně ten obvyklý stav věcí byl. Na takové lodi jsem se ještě nikdy neplavila.

Vítr se s varovným skučením prohánět otevřeným loubím. Lana vrzala. Každý nový zvuk jsem vnímala jako píchnutí jehlou. U boku jsem pevně svírala skalpel. Rozhodně jsem nechtěla nikoho omylem bodnout. Proto jsem potřebovala

zkrotit emoce, aby si to někdo neodskákal. Toužila jsem políbit Thomase, ne ho nedopatřením vykuchat.

Jak jsem se blížila k přídi, zvolnila jsem chůzi. Svého budoucího snoubence jsem nikde neviděla, ale jistě ještě nepřišel. Napínala jsem zrak a přehlížela řady lavic a laťkových židlí přišroubovaných k palubě. V podmračeném nočním přísvitu bych dokázala stěží rozeznat byť jen siluety; tušené lampy lemující promenádu byly buď zhasnuté, nebo až sem zkrátka nedosvítily. Zaplašila jsem strach. Nikdo mě nepronásledoval.

„Thomasi?" zašeptala jsem a sunula se pomaličku k přídi. Vítr bičoval tuto část lodi přímo nemilosrdně. Přitáhla jsem bradu k hrudi, jenže to příliš nepomohlo. Jestli se Thomas co nejdříve neukáže, nejspíš se –

Rázoval směrem ke mně, přesněji silueta ve tvaru člověka. Srdce se mi rozbušilo.

„Bylo to dramatické místo setkání skutečně nutné, Cresswelle?"

Zastavil pár kroků od místa, kde jsem se třásla. Pohledem přelétl nejdříve po mně, pak po bezprostředním okolí, což jsem kvitovala protočením očí. Nepřiblížil se však a mé podráždění se stupňovalo. To nebylo to vřelé přivítání, které jsem si představovala, když jsem se plížila po vymrzlé lodi.

„Nuže? Jsem na pokraji smrti. Co bylo tak naléhavého, že jste mě musel v tuto hodinu vytáhnout sem? Zjistil jste něco nového o smrti slečny Prescottové?"

Naklonil hlavu ke straně a zamyslel se. A tehdy mu tvář ozářil záblesk světla a já postřehla náznak čehosi… jako by část jeho obličeje zakrývala… Zalapala jsem po dechu.

„Je mi líto, jestli jsem vás zklamal, slečno, ale nejmenuji se Cresswell." Mefistofeles učinil zdráhavý krok směrem ke mně. „Divím se ovšem, že mladá dáma vašeho postavení svolila k dostaveníčku bez gardedámy."

Vytasila jsem skalpel, zlořečíc svým třesoucím se rukám. Nechtěla jsem, aby si myslel, že se klepu toliko vinou toho, jak jsem vyděšená.

„C-co chcete?“ vykoktala jsem. Přísahala bych, že poroučí větru; ten totiž syčel a vrčel, hledal každou skulinku v mém oděvu, kam by zalezl a zaťal své spáry. Mefistofeles postoupil dopředu, jeho plášť se za ním divoce rozevlál. Sice na takové věci nevěřím, ale v té chvíli se zdálo, že je opravdu synem ďábla, jak tvrdil soudní rada pan Prescott. „S-stůjte. Jinak vám přeříznu tepnu, přísahám. Vím p-přesně, kudy vést řez, aby napáchal co největší škodu, pane.“

Nevím, co jsem čekala, ale výbuch překvapeného smíchu to jistě nebyl. Svlékl si kabát, pomalu a rozvážně, aby mě nepoplašil a abych ho neřízla.

„Navzdory tomu, co byste si snad mohla myslet, nejsem zařízený na to, abych se díval, jak mladé ženy umírají. Prosím.“ Podal mi plášť. „Vezměte si ho. Je s příměsí angorské vlny. Tak teplou a měkkou tkaninu sotva seženete, za to vám ručím.“ Div jsem neskřípala zuby, jak jsem je zatínala, aby nejektaly, a úkosem jsem pohlédla na kabát. Od tohoto zlolajně vyhlížejícího mladého muže jsem nemínila přijmout žádnou pomoc. Pomalu se usmál. „Víte co? Nechám ho ležet tady přes židli a vy si ho sama vezmete.“ Opatrně ho pověsil přes opěradlo, pročež ustoupil a teatrálně se uklonil. „Váš plášť na vás čeká, madam.“

„C-co chcete?“ zopakovala jsem, zbraň v ruce stále napřaženou. Mlčky založil ruce na prsou a významně se zahleděl na plášť. S hlasitým povzdechem jsem po něm sáhla. Odolala jsem pokušení zachumlat obličej do hebké měkoučké látky. V jediném okamžiku mě zaplavil hřejivý pocit a třas byl ten tam. Uchechtl se, já opět zašermovala zbraní a odčarovala jeho samolibý výraz. „Odpovězte mi na otázku, jinak odejdu.“

Odsunul nejbližší židli, posadil se a přehodil nohu přes nohu. Jestli mu, jak tam tak seděl v šarlatovém večerním obleku, byla zima, nedal to na sobě znát. Třeba nebyl tak docela člověk. To by přinejmenším vysvětlovalo jeho zdánlivě nevysvětlitelné nadání pro kouzelnické triky. Poprvé jsem si všimla jeho rukavic – měly na hřbetě vyšitý půlměsíc a kolem něho hvězdy, na každém kloubu jednu. Byly dokonalé.

„Mám pro vás návrh." Začala jsem kroutit hlavou, ale on jen zvedl ruku. „Jde o dohodu, která se – jak předpokládám – ukáže jako nanejvýš výhodná. Viděl jsem, jak jste pozorovala tu politováníhodnou událost dnes večer. Jste vypočítavá a klidná tam, kde jiní propadají panice. Hledáte stopy, jste pozorná k detailu. A to jsou dvě dovednosti, které potřebuji."

„Ano, je vskutku politováníhodné shledat, jak někomu trčí ze zad deset nožů," poznamenala jsem odměřeně. „Máte věru nesmírné nadání, umíte podat věci tak, že vražda mladé ženy nepůsobí o nic úděsněji než nešťastná náhoda. A následně vše obrátit ve svůj prospěch. Hnusíte se mi."

Měřil si mě ze své židle. „Spílejte mi, jak je vám libo, ale jedna věc stále platí: *je* to politováníhodné. Cítila byste se lépe, kdybych uronil slzu?"

Získala jsem dojem, že to myslí opravdu vážně, jako by i v tomto spatřoval příležitost zdokonalit se ve své teatrálnosti. „Mám těch zlomyslností za jeden večer právě tak dost. Proto kdybyste mě omluvil, musím ještě –"

„Přišel jsem vám nabídnout zaučení výměnou za vaši pomoc. Soudě dle zvědavosti, jakou jste projevila během vystoupení, se domnívám, že byste se chtěla naučit kouzelnickým trikům. Já si zase přeji uchránit něco, co je mi nesmírně drahé. A s tím mi právě vy můžete pomoci."

„Nestojím o to učit se nějaké triky, pane."

Uštědřil mi pohled, který říkal, že jsem příšerná lhářka. „Lepšího učitele nenajdete."

„Zato méně domýšlivého ano.“ Přiměla jsem se dýchat. Nechtěla jsem se učit kouzlit, přesto se nebezpečně přiblížil pravdě, již bych raději zatajila. „Tak či onak, pane, musím vám s lítostí oznámit, že na něco jako kouzlení nevěřím. Jsem vědkyně. Neurážejte mě svými lacinými triky. Kdyby to vaše šarlatánské věštění z karet opravdu fungovalo, dobře byste věděl, že se obtěžujete marně.“

„Laciné triky?“ Vyskočil ze židle a učinil několik kroků mým směrem.

Ani jsem se nepohnula a jen sledovala, jak pomalu natáhl ruku a jakoby ze vzduchu vytáhl kartu. „Kouzlení je věda. Jedna z možností, jak lidem ukázat, že nemožné je možné.“

Zírala jsem na kartu a srdce mi bušilo, zatímco mu klouzala mezi klouby prstů. V tom špatném světle se to těžko rozpoznávalo, ale karta vypadala velmi podobně jako ta, která zůstala přišpendlená dýkou k tělu slečny Prescottové. Měla jsem chuť znovu pozvednout skalpel, ale nechtěla jsem ho zbytečně upozorňovat na změnu své nálady. Za vraždu slečny Prescottové byl buď zodpovědný Mefistofeles, nebo někdo, kdo měl přístup k jeho kartám. Vzhledem k tomu, že on byl v té chvíli na jevišti, věděla jsem, že pravděpodobnější je druhá možnost.

Pozorně se na mě díval. Takhle zblízka, bez toho, aby stál na pódiu, jsem uviděla v jeho očích záblesk inteligence. „Popíráte tedy i to, že vás kouzelnické triky lákají? Zajímá vás snad pouze jedna oblast vědy, nebo byste stála o to své znalosti rozšířit?“

„Nezrazoval jste náhodou vy sám od půlnočních dohod s lidmi vašeho zaměření? Trochu si protiřečíte,“ vmetla jsem mu do tváře jeho předešlá slova. „Nestojím o to nechat se ošidit. A teď, jestli mě omluvíte, je už opravdu pozdě. Byla to ztráta času pro nás oba. Dobrou noc, pane.“

Protáhla jsem se kolem něho, a ani se neohlédla, když tu za mnou volal: „Uzavření naší dohody závisí na vás. Něco mi